

Mevrouw Van Montfort was nu en dan wel even ingesluimerd, maar schoot telkens weer verschrikt wakker, vragend aan de knecht :

— Is mijn echtgenoot nog niet thuis ?

En altijd ook was het antwoord ontkennend.

De angstige vrouw weende hevig.

De knecht had innig medelijden met haar.

— Mevrouw, zal ik de dokter tegemoet gaan ? vroeg hij.

— O, zoudt ge dat willen doen ?

— Maar natuurlijk !

— Ik durfde het niet vragen. Maar ja, ga hem tegemoet. Het wordt nu al dag.

— O, ik ben niet bevreesd, maar ik moet eerst iemand halen om u gezelschap te houden.

— Neen, neen, 't is niet nodig. Ik kan hier wel alleen blijven. Het dorp ontwaakt, de nacht is voorbij. Ga nu... mijn hart dreigt te breken.

De knecht verliet het huis. Ook in zijn binnenste stormde het. Ja, 't was mogelijk, dat dokters hulp voortdurend nodig was in een of andere hut op de heide.

— Als er maar geen ongeluk gebeurd is, mompelde de knecht. 't Is waar, de dokter weet meer dan hij zegt, kent voorzeker menige binder. En Cartouche kon eens vrezen dat Van Montfort hem verraden zou. Alles is mogelijk.

— Zo vroeg op ? klonk het eensklaps.

— Peer Deswert, veldwachter ! groette de dienaar.

Het was inderdaad Deswert, die, te paard gezeten, hem aansprak.

— Waar gaat ge zo voor dag en dauw heen, zonder al te nieuwsgierig te zijn ?

— Dokter Van Montfort halen op de Pijpelheide, antwoordde de knecht, blij dat hij de veldwachter ontmoette.

— Is de dokter op de heide ? Maar ja, hij is er dikwijls 's nachts.

Ik ga mee... wacht, ik zal mijn uniform afleggen, dat blinkt van te ver, hernam de moedige veldwachter, die geen vrees scheen te kennen.

De veldwachter was spoedig gereed en keerde, zonder paard, terug.

— Dokter Van Montfort vertrouwt te veel op de zachtzinnigheid der binders te zijnen opzichte, sprak hij, terwijl hij met de knecht voortstapte.

— Denkt ge, vroeg hij, dat men Van Montfort zou hebben aangevallen?

— Dat zullen we spoedig te weten komen.

Beide mannen verlieten Heist. Ze stapten vlug voort, altijd maar sprekende, maar beiden toch innerlijk ongerust over het lot van dokter Van Montfort.

Weldra bereikten ze de Pijpelheide.

Deswert haalde twee pistolen uit de zak.

— Neem dit pistool... het is geladen.

— Dank u...

— Ginder komt iemand, zei de knecht.

— 'k Heb hem al gezien, het is de schaper.

— Zou die wel te vertrouwen zijn?

— Neen! Hij is een verspieder der bende. Laten we op de open heide blijven en niet langs de bossen gaan, opdat we onze vijanden kunnen zien.

— We hadden volk moeten meebrengen.

— Ja, maar ik ga niet ver over de heide. Dat is te gevaarlijk. Gisteren werd Vroonen gedood.

— God hebbe zijn ziel.

— Ik denk, dat ik nu op Cartouche's lijst sta.

— Neen, dan is 't beter u niet op de heide te wagen.

— O, ik zal elke dag hier komen, maar niet zoals nu. Ik doe dan als de konijnen... ik houd mij zoveel mogelijk onzichtbaar. 't Is nu mijn levensdoel, Cartouche in handen te krijgen. 't Is niet gemakkelijk, ik weet het.

Beide Heistenaren waren nu dicht bij de schaper.

— Al zo vroeg op de heide! riep deze. 't Is nu niet, hoe later op de avond, hoe schoner volk, maar hoe vroeger op de morgen.

— Hebt gij mijn meester niet gezien? vroeg de knecht.

— Dokter Van Montfort?

— Ja. Hij werd gisteren avond gehaald en is nog niet teruggekeerd.

— Ik kom recht uit mijn bed en bij mij was de dokter niet, dan heb ik hem ook niet gezien! Maar ge moet voor de dokter niet bevreesd zijn! Wie zou hem kwaad doen?

Van Montfort's knecht sprong eensklaps op de schaper toe. Bliksemsnel ontam hij deze een voorwerp dat met een punt uit de zak stak.

— Dit is de geldbeurs van mijn meester! riep hij ontsteld. Ik herken ze aan de kleur en ook aan de zilveren ringen.

De schaper verbleekte even... heel even maar. En met een stalen gezicht sprak hij:

— Behoort die beurs aan de dokter? Ik heb ze zoeven op de heide gevonden. Daar ik een eerlijk man ben, verzoek ik u ze aan de eigenaar terug te geven.

— Schaper, gij liegt! kreet de veldwachter. Spreek op, waar is de dokter?

— Als ik toch lieg, behoef ik niets meer te zeggen, garde. Ga voort, man, ik heb niets met u te maken, zei de herder op norske toon.

— Maar ik met u wel! Ge hadt die beurs dieper moeten wegsteken, jongen!

HEC LEMANS

81

BAKELANDT

HERR OTTO

WOLFFSON VERLAG

hernam de veldwachter. Ik houd u aan, tot we meer nieuws hebben over de dokter.

— Ha, gij houdt mij aan, garde! Handen thuis!

— Verzet kan uw geval slechts verergeren.

— Maar ik vind het niet erg, garde.

— Ge zult er van avond misschien anders over denken.

— Ik geloof het niet.

— Weet ge wat ik geloof? hernam Deswert. Ik geloof vast en zeker dat ik nu de eerste binder in handen heb. En hij keek de herder scherp aan.

— Het gerecht lacht met uw geloof, garde. Het gerecht vraagt bewijzen, zei de andere kalm.

— Ik beveel u nogmaals mij te volgen.

— Gij zijt een rare gij, Deswert! lachte de schaper. Als ge denkt dat gij het recht hebt iemand aan te houden omdat hij bij toeval een beurs vond dan hebt ge een zonderling gedacht van wat uw recht is.

— Zwijg nu maar en steek uw handen uit, want voor alle verzekering wil ik mijn maatregelen nemen.

De schaper keek voortdurend rond.

Dit verontrustte de veldwachter zeer, want hij wist dat de herkenningkreet van een lid der bende bij machte was om dadelijk enige moordenaars uit de grond te toveren.

— Schaper! sprak hij beslist. Ik beveel u thans te zwijgen, zo ge nog een woord durft zeggen, verbrijzel ik u de hersenpan.

Nogmaals liet de schaper zijn zonderlinge lach horen.

— Steek nu uw handen uit!

— Neen, dat bevalt me niet! Ik wil niet aangehouden worden! Ik wil u niet volgen ook. Pas op Deswert, het mocht u eens berouwen.

— Nu nog bedreigingen ook, lachte de veldwachter schamper. We zullen dat eens anders gaan regelen.

— Pas op, Deswert! riep de knecht. Hij heeft iets in de zin.

— Ik heb hem al in de gaten! antwoordde Deswert.

Het gelaat van de schaper werd grauw. Hij was tot het uiterste beslist. Hij had rond gezien en bemerkte dat er ditmaal niet op zijn makkers te rekenen was.

Deswert zag dat de schaper zijn mes wilde grijpen. Maar de vlugge veldwachter was de spion van Cartouche voor en gaf hem zo'n hevige stomp in de maagstreek, dat de getroffene neerviel en zich kronkelde van de pijn.

— Een goed soldaat heeft altijd zijn wapens bij zich, sprak Deswert. een koord uit zijn zak halend.

Behendig en rap bond hij stevig zijn gevangene.

— Wat gaat ge nu doen? vroeg de doktersknecht.

— Hem op een veilig plaatsje leggen.

Hij sleurde de herder naar een gracht en legde hem op een plek, waar de gevangene door overhangende struiken onzichtbaar was.

— Nu nog een prop in de mond, dat hij niet om hulp roepen kan en dan zullen we hem straks wel afhalen, hernam de politiedienaar. Ziezo, 't is klaar. Nu gaan we de dokter zoeken.

— Mijn arme meester! Zeker is er iets gebeurd... een ongeluk! De schaper heeft die beurs niet gevonden...

— Ik geloof er niets van... Ik heb de schaper altijd voor een grote fielt gehouden.

— Mijn arme meester! En mijn meesteres!

— Ge moet niet onmiddellijk alle hoop verliezen, troostte Deswert, die echter ook zeer ongerust was omtrent 't lot van Van Montfort.

Ze gingen verder met bezwaard hart.

Plots bleef Deswert staan. Zijn blik onderzocht spiedend de heide.

— Ziet ge ginder die zwarte plek! riep de knecht eensklaps. En hij begon over gans zijn lichaam te heven.

— Ja, ja... 't is een mens! kreet Deswert.

— Mijn meester... mijn meester! kloeg de ander.

— Houd uw wapen gereed! En ziet gij binders, aarzel niet om te schieten! Dit zeggend liep Deswert voort.

— Ja, 't is de dokter... 't is de arme dokter... dood... wreed vermoord! Die schelmen... zelfs de dokter ontzagen ze niet.

De knecht naderde nu ook.

— Kijk! 't is mijn meester... hij is dood! Arme meester... zo vind ik u! riep hij in tranen uitbarstend... Een wonde aan 't hoofd... arme, arme meester... vermoord!

— We zullen hem vlug wegdragen, sprak Deswert gejaagd. Rap... geen tijd verliezen!

— Maar wat zal zijn vrouw zeggen! Zo kunnen we toch niet thuis komen.

— Neen, neen, maar we moeten zo spoedig mogelijk van de heide zijn. Neem gij de dokter bij de voeten... ik neem hem hier!

Klagend voldeed de knecht aan 't bevel.

De mannen keerden eerst 't lijk om.

De knecht gilte van ontzetting. De ogen van de dode stonden nog open en schenen de dienaar hulpeloos aan te staren.

— Mijn meester, mijn arme meester! kermde de knecht weer.

De mannen vervoerden hun last. Zonder door iemand gestoord te worden konden ze de heide verlaten. Weldra bereikten ze een hoeve.

— We zullen hem voorlopig hier brengen, sprak de veldwachter. Dan ga ik onmiddellijk mijn gevangene halen.

De boer kwam uit zijn huis gelopen.

— Weeral een moord? vroeg hij angstig.

— Ja, antwoordde Deswert.

— 't is de dokter! hernam de boer, de armen van schrik omhoog slaande.

De brave, edele dokter... Van Montfort.

En als een waanzinnige liep hij 't hof rond, schreeuwend:

— De binders hebben dokter Van Montfort vermoord!

De vrouw, de zonen, de knechten, de meiden... allen kwamen toegesneld... en allen riepen hevige verschrikt:

— Dokter Van Montfort vermoord!

— Mogen wij hem hier neerleggen? vroeg Deswert. Ik geloof, dat ik de dader ook al heb. Hij ligt ginder gebonden in een gracht.

— Cartouche! vroeg de boer.

— Neen... de schaper!

— Wat, heeft de schaper het gedaan! Maar 't is onmogelijk, veldwachter!

— Hij weet er in elk geval meer van dan wij. Maar nu ga ik hem vlug halen, anders komen ze hem nog bevrijden, ofschoon ze goede ogen moeten hebben om hem te vinden. Wie wil er met mij meegaan?

Niemand antwoordde.

— Durft er niemand meegaan? vroeg Deswert. Cartouche is niet in de nabijheid. Als de schaper weigert zijn benen te verzetten, kan ik hem toch niet alleen dragen!

— Zie, garde, willen... o, wat dat betreft, we willen allen helpen, maar we zijn bevreesd voor wraak.

— Boer Dewinter, hoe kunnen wij een eind stellen aan de roverijen van Cartouche en zijn handlangers als de parochianen weigeren ons te helpen, zoals gij nu.

— 't Is maar, garde, dat wij hier zo eenzaam wonen. En Cartouche zou zeker wraak nemen.

— Hij komt u toch de een of andere nacht een bezoek brengen, hernam de veldwachter.

— Hij weet wel, dat ik arm ben!

— O, hij is met 't weinige tevreden, als hij niet veel krijgen kan.

— Welnu, ge hebt gelijk... ik ga mee! sprak de landman. Als we niet meehelpen, zullen die schelmen nog lang baas blijven.

— Ik ga ook mee! riep een der zonen.

— We gaan dus gedrieën, zei Deswert. Dan zijn we sterk genoeg.

De veldwachter, de boer en zijn zoon, sloegen de richting der Pijpelheide in. De knecht begaf zich naar Heist. Met gebogen hoofd, moedeloos, strompelde hij voort, in zich zelf overlegend hoe hij die vreselijke tijding aan zijn meesteres overbrengen zou.

DE GEVANGENE.

Deswert stapte vooraan, 't wapen in de hand tot schieten gereed.

De boer en zijn zoon voelden zich al minder veilig, hoe meer ze de geschuwde, de eenzame heide, waar zo kort achter elkander twee moorden gepleegd waren, naderden.

Ginder was echter alles stil. Geen levend wezen vertoonde zich.

Maar hoe zou het daar verder op de vlakke zijn!

Zou de vreselijke kreet « Ha, ha, hoe! » zich niet verheffen... de moordkreet van de wrede roverkaptain.

Deswert stapte driftig voort en riep herhaaldelijk zijn gezellen toe, zich toch te spoeden.

— Ginder bij dat bosje ligt hij in de gracht! riep hij. Maar, vervolgde hij verschrikt... wie is er bij hem... wie helpt hem!

— Cartouche! kreunde de boer.

— Ja, Cartouche! zei zijn zoon. En hij fluisterde: Vader, laten wij terugkeren!

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955